

Puijon Latulainen

Puijon Latu ry Jäsenlehti 1/2017

www.puijonlatu.fi

PILPAN ULKOILUKAHVIO PALVELEE

Kahvio on auki viikonloppuisin klo 10 -15, hyvillä hiihtokeleillä myös muina päivinä. Hiihtolomaviikoilla 8 - 10 kahvio on auki joka päivä. Tarkista aukiolo: www.puijonlatu.fi tai puh. 040 573 8038.

Tule kävellen, pyöräillen, hiihtäen, lumikenkäillen tai luistellen.

HERKUTTELE itseleivotut pullat ja sämpylät, tuore kahvi, kuuma kaakao ym.
RENTOUDU majan takkatulen ääressä.

Pilpan maja: Pilpantie 261, 70780 Kuopio

Kuva: Jorma Ikonen

Puijon Latu ry

*Puijon Latu on Suomen Latu ry:n
Kuopiossa toimiva
jäsenyhdistys.*

Postiosoite:

Vahverotie 12, 70800 Kuopio

Pilpan majan osoite:

Pilpantie 261, 70870 KUOPIO

Laskutusoosoite:

paavo.jaakkola(at)lehtikuusikko tai
Paavo Jaakkola, Puijon Latu ry
Taivallahdentie 30 E 20
70620 Kuopio

Pankkiyhteys:

IBAN FI24 3636 3010 4504 76

BIC: SBANFI22

(Viestiksi maksun aihe.

Ei jäsenmaksuja tälle tilille.)

Internet-sivut:

www.puijonlatu.fi

Webmaster: Timo Sylvänne,

puh. 044 571 6554

[timo.sylvanne\(at\)aanimeri.fi](mailto:timo.sylvanne(at)aanimeri.fi)

Pilpan varaukset/tiedustelut:

puh. 040 537 8038

Puijon Latulainen 01/2017

Vastaavat toimittajat

Irma Ikonen ja Päivi Heikkinen

Muu tiedotustoimikunta:

Minna Halme

Ensio Holopainen

Paavo Jaakkola

Riitta Karhunen

Vesa Karhunen

Martti Rissanen

Timo Sylvänne

Jakelu

Puijon Latu ry:n jäsenet
(Suomen Latu/ jäsenrekisteri) ja
yhteistyökumppanit

Painopaikka

Kevama Oy, Kuopio.

Painos 1200 kpl

Etukansi

Kaamos Ahopäällä 2015

(Kuva: Irma Ikonen).

Jäsentietojen muutokset

www.suomenlatu.fi/palvelukortti,
[jasenpalvelu\(at\)suomenlatu.fi](mailto:jasenpalvelu(at)suomenlatu.fi) tai
puh. 044 722 6301

Seuraava numero:

Ilmestymisviikko 17/2017

Aineisto 3.4.2017 mennessä

Irma Ikoselle

puh. 0400 573 472

[irmaikonen\(at\)hotmail.com](mailto:irmaikonen(at)hotmail.com)

Mainoshinnat

Värillinen mainos (lehden kansissa):

koko sivu 400 €, 1/2 sivua 200 €,

Pieni mainos (n. 1/4 sivua) 100 €.

Mv-mainos muualla lehdessä: Hinnat

20 % edullisemmat.

SISÄLLYS 1/2017

Pilpan maja auki	2
Yhteystiedot, Puijon Latu	3
Sisälllys, jäsenyyssinfo	4
Puheenjohtajalta	5
Latulaisen lauteilla	5-6
Retkikuisteluinfo	6
Kulttuuripatikointia	7-10
Retkiruokaa	11
Hello	11
Kuvakimara	12
Ensilumen hiihtoviikko	13
Syyskesän vaellus 2	14-18
Muumihiihtokoulu	19
Ruskaretki Ylläkselle	20-21
Syyskokouksen antia	22
Paksukainen lumella	23
Kevätkokouskutsu	23
Tapahtumakalenteri	24-25
Muksu matkassa	26
Pyöräilyinfot	27
Melontaa	28
Talkoolaiseksi ulkoilukahvioon	29
Vuokrattavat välineet	29
Hallitus ja toimikunnat	30
Seuraava latulainen	31
Nautitaan talvesta!	31
Partioaitan mainos	32

LIITY JÄSENEKSI PUIJON LATUUN

Samalla liittyt myös Suomen
Ladun jäseneksi.

[www.suomenlatu.fi/osallistu/
liity-jaseneksi.html](http://www.suomenlatu.fi/osallistu/liity-jaseneksi.html)

Valitse yhdistys (Puijon Latu) ja
jäsenyyss:

- henkilöjäsen 27 €
- nuorisojäsen (alle 19 v) 13 €
- perhejäsenyys 35 €
- rinnakkaisjäsen 15 €

Perhejäsenyys koskee samassa osoit-
teessa asuvia. Rinnakkaisjäsen on jo
henkilöjäsenenä muussa latuyhdis-
tyksessä.

Jäsentietojen muutokset:

puh. 044 722 6301 tai
[jasenpalvelu\(at\)suomenlatu.fi](mailto:jasenpalvelu(at)suomenlatu.fi)

**GET SOME FRESH AIR! GET INVOL-
VED! ACT!**

Further information about
activities and membership:
Tel. 040 760 6583,
[Anuliina.Savolainen\(at\)gmail.com](mailto:Anuliina.Savolainen(at)gmail.com)

Puijon Latulainen on luettavissa säh-
köisesti: www.puijonlatu.fi/jasenlehdet/

Oikaisu: Puijon Latulainen 3/2016 -leh-
den Kai Ökvan haastattelusta puuttui
haastattelijan nimi: *Irma Ikonen*.

Kuva: Jorma Ikonen

Puheenjohtajalta SYKSYSTÄ TALVEEN

Sydänsyky on perinteisesti otettu hieman rennommin ja vedetty henkeä tulevaan talveen. Virkistäydytty teatterissa Annie Mestariampujan suurenmoisen esityksen parissa ja vietetty iloinen pikkujoulu Pilpassa. Myös sosiaalisen median hienouksiin tutustuttiin oikein kouluttautumalla.

Tervetuloa tupaan!

Nyt on virtaa ja eväitä ryhtyä palvelemaan ulkoilijoita Pilpassa. Kukapa voisi vastustaa uunituoreita Pilpan pullia, en minä ainakaan.

Toivotan liikunnallista ja retkiriemukasta talvea 100-vuotiaan sinivalkoisilla hangilla.

Isäntärenki Vesa

Latulaisen lauteilla - CATIE FLEMING

Kitara tai kuokka, hyvää satoa syntyy. Mitä? Sitäkin kysymme Catie Flemingiltä.

Kuka olet ja milloin liityit yhdistykseemme?

Esittelen itseni usein nimellä Catie Fleming, vaikka ystäväni kutsuvat minua etunimelläni Sinikka. Olen kotoisin Vantaalta ja muutin Kuopioon opintojen perässä. Opiskelin muusikoksi Kuopion konservatoriolla, minkä jälkeen lähdin vielä opiskelemaan vaatetusalan artesaaniiksi Ingmanin käsi- ja taideteollisuusoppilaitoksessa. Tällä hetkellä minulla on oma ompelimoiritys keskustassa.

Liityin Puijon Latuun keväällä 2016, koska halusin päästä viljelemään vihanneksia ruokapöytäni. Päätös lähti liikkeelle, kun sain kaverilta kuulla, että Kuopion kauppahallissa on pieni mainos yhdessäviljelystä. Sen kautta tiesin saavani eniten uutta tietoa ja taitoa viljelyasioista.

Tuleeko luomu- ja luontokiinnostuksesi kodin kautta?

Etenkin äidilläni on ollut suuri vaikutus luomu- ja luontokiinnostukseeni. Hän on aina suosinut luomua ja ollut luonto-arvojen puolestapuhuja, joten minulle luonnonmukaisuuden arvostaminen on itsestäänselvyys.

Sinulla on myös oma palsta Pilpassa. Oli-ko ensimmäinen satosi tuottoisa?

Kyllä. Ensimmäisenä vuonna, etenkin porkkana- ja papusato yllätti runsaudellaan. Oli ihanaa myös popsia omalta pelolta tuoreita herneitä.

Olet isäsi kautta kahden maan kansalainen. Miten skottilaisuus sinussa ilmenee ja näkyykö se musiikissasi?

Hmm... Ainakin se ilmenee kaksikielisyytenäni. Luen, kirjoitan ja ajattelen usein englanniksi. Etenkin tunteitani käsittelen usein luontevammin englanniksi ja tämä näkyy laulujeni sanoituksissa.

Olet hiljattain levyttänyt, miten musiikki on vaikuttanut elämääsi?

Ensimmäinen levyni julkaistaan helmikuussa. Musiikin merkitys on muovautunut elämäni aikana. Pienenä musiikilla oli hyvin sosiaalinen merkitys. Kavereitten kanssa soittamista, laulamista ja luovuus-

den herättelyä. Teinivuosista lähtien musiikki on ensisijaisesti ollut tapa käsitellä omia ajatuksia, tunteita ja etenkin emotionaalisesti kipeitä asioita. Nykyään musiikkini terapeutin puoli on ennestään voimistunut. Kirjoituksissani ja sävellyksissäni pyrin syventämään ymmärrystä omista varjoisista ja valoisista puolistani, sekä vangitsemaan kohtauksia emotionaalisen kasvuni polulta.

Mikä muu yhdistyksemme toiminnassa kiinnostaa, jos aikaa liikenisä?

Olen haaveillut melomisesta ja olisin toivonut viime kesänä saunoneeni ja uineeni Pilpalla hieman useammin.

Onko sinulla mottoa elämässäsi?

Kaikki elämän kokemukset, niin ihanat kuin kipeät, voivat johdattaa kohti parempaa.

Millaisia terveisiä lähettäisit lukijoillemme?

Lukijoille, kaikille ja itselleni. Ei mitään uutta, mutta silti tärkeää. Uskaltakaa uskoa unelmiinne ja tehdä päätöksiä, niitten eteen. Yhdessäviljelyyn osallistuminen oli minulle yksi konkreettinen askel oikeaan suuntaan. Nauttikaa elämästä ja toivottavasti nähdään keikoilla.

Catie Sinikkaa jututti Martti Rissanen

RETKILUISTELUA PUIJON LADUSSA

Puijon Ladun retkiluistelijat pitävät yhteyttä toisiinsa sähköpostiringin avulla. Viesteissä kerrotaan jääolosuhteista ja suunnitellaan retkiä. Rinkiin liittyminen tapahtuu nettisivulla www.puijonlatu.fi kohdassa "Retkiluistelu" olevan ohjeen mukaan. Retkiluistelusta voi kysyä myös Ensiolta, [ensio.holopainen\(at\)gmail.com](mailto:ensio.holopainen(at)gmail.com) tai 0400 191 053.

Kulttuuripatikointia Utsjoelta Sulaojalle

Gold Linen – entinen postiauto eli postikas – naiskuljettaja tiedustele, missä kohden haluamme jäädä kyydistä Utsjoella. Ohjeeksi annamme, että ”luontokeskuksen kohdalla”, jonka muistelemme olevan melko lähellä viimeistä tienristeystä ennen valtakuntien rajoja. Tällä ohjeituksella pääsemmekin haluamaamme paikkaan.

On alkamassa rajalta rajalle -projektin ensimmäisen etapin patikointiosuuden aherrus Sulaojalle. Sain näet reilu vuosi sitten päännouseman, että nyt eläköidyttyäni olisi aikaa kulkea lähellä valtakunnan rajoja itäiseltä Suomen, Norjan ja Venäjän rajapyykiltä – tai ainakin melkein – läntiselle Suomen, Ruotsin ja Norjan kuululle kolmen valtakunnan rajapyykille. Yhtä kyytiä kulkemiseen ei ole intoa eikä välttämättä enää voimiakaan, joten tein siitä kolmesta viiteen vuoden projektin jakamalla koko matkan 8-10 etappiin, jotta toteuttaisin mielivaltaisessa järjestyksessä joko sulan maan aikaan patikoiden tai talvella hiihtäen kuitenkin niin, että viimeinen etappi päättyisi kolmen valtakunnan rajapyykille. Matkaa rajoja pitkin itäisestä lähtöpisteestä on ensimmäisen etapin alkuun karkeasti laskien 220 kilometriä, edessä noin 110 rajakilometriä ja siitä läntiseen lopetuspisteeseen vielä reilu 450 kilometriä, yhteensä lähes 800 km. Olen laskeskellut, että vaikka en kulkisikaan rajoja pitkin, oikoreitille tulisi kokonaisuudessaan pituutta jotain 850 kilometriä erilaisine sivureitteineen.

Pyhäjärvi ilta-auringossa

Ensimmäisen etapin arvioitu pituus patikoiden on noin 90 km. Aikaa siihen on käytettävissä viikko, seuraavana lauantaina meidän on oltava Karigasniemen tien varressa odottamassa hieman ennen yhtätoista etelään menevää bussia. Meille on riittävästi haastetta ehtiä tuohon bussiin käytettävissä olevassa ajassa ja niinpä tarkoitus on kulkea mahdollisimman suoraa reittiä. Päivän-parin pidennyksellä olisi enemmän mahdollisuuksia valita mukava reitti ja kenties pitää jopa loppopäiväkin, mutta patikointitovereiden on oltava viikon päästä maanantaina työn ääressä. Olen ristinyt tämän vaelluksen ’Kulttuuripatikoinniksi’, sillä matkan varrella on tarjolla erämaassa harvinaista herkkua, teatteria!

Reitille

Olin peräänkuuluttanut matkaseuralaisia reissuilleni sekä Puijon Latulaisessa että Puijon Ladun nettisivuilla. Tälle etapille olen saanut seurakseni monivuotisen vaellustoverini ja konkarivaeltajan Esan Kajaanista ja uutena tuttavuutena kuopiolaisen Tanjan. Ei Tanjakaan mikään noviisi ole, vaikka niin väittääkin. Tosin hänen aikaisemmat pääosin yksinvaellukset ovat noudatelleet merkittyjä reittejä, tämä olisi hänelle ensimmäinen poltto-

man erämaan vaellus.

Sää on pilvipoutainen, kenties liiankin lämmintä - +21 astetta – patikointiin. Lähtökuvat otamme luontokeskuksen pihassa, sitten vain Kuoppilasjärvelle (Goahppelasávri, Koahpe-lasjärvi) vievälle retkeilyreitille. Alkumatkan pari ensimmäistä kilometriä on pelkkää nousua ja hikihän koivikossa tulee, vaikka koetamme pitää kulkutahdin rauhallisena. Koivikon loputtua helpottaa vilvoittavan tuulen kuivattaessa hien. Nousu kuitenkin jatkuu, tasoittuu hetkeksi sukeltaakseen pari kertaa takaisin koivikkoon, jossa polku on kivikkoinen ja on katsottava tarkoin, mihin jalkansa asettaa. Reilut kolme kilometriä taivallettuamme pääsemme vihdoin avotunturin reunaan. Tenon joki-laakso ei enää näy, mutta Áilegas-tunturin masto näkyy vieläkin ja lopullisesti se häipyy näkökentästä vasta hieman ennen asentopaikalle saapumistamme.

Olin etukäteen katsellut kartasta paikkoja, mihin asentomme voisimme tehdä. Kuoppilas-järvelle saakka emme missään tapauksessa ehdi, sillä bussi oli Utsjoella vasta hieman ennen viittä ja melko lailla tasan viideltä aloitimme patikoinnin. Kuu-tisen kilometriä taivallettuamme löytyy oiva asentopaikka Loazžejávrin rannalta. Järven rannat ovat soisia, josta veden ottaminen olisi vaikeaa, mutta saamme tätä elämän eliksiiriä järveen laskevasta puron lirusta. Esan uutukaiselle vesisäkillä on heti käyttöä, sillä vaikka purolle on matkaa vain vajaa sata metriä, on mukavampaa tuoda ”lähde” läheisen koivun oksan haarukkaan.

Teltan pystytys ja iltatoimet sujuvat vanhasta muistista varsin sukkelaan, vaikka

kyllä mm. teltan pystytysnopeudessa on vielä hiomista, sillä Tanja saa asumuksensa pystyyn yksinkin meitä nopeammin. Tuuli on tyyntynyt ja lämpötila kymmenen tietämissä on vielä +17 astetta. Jonkin verran on itikoita ja mäkäreitä, mutta suurta kiusaa niistä ei ole lähes tyvenessä säässä. Mitään järisyttävää ei tapahdu enää illan mittaan ja hyvissä ajoin painamme päämme pielukselle. Eiköhän nyt nukuta paremmin kuin edellis yönä. Mielessä käväisee aamuyöstä Riossa käytävä keihäskisa, mutta ei tule edes mieleen herätä kuuntelemaan sitä radiosta.

Teatterissa tunturissa

Keskiviikkona iltapäivällä hienossa aurinkoisessa säässä tulemme hyvissä ajoin Akukammille, matkamme kohokohtaan, jossa saamme kokea harvinaista herkkua, teatteria keskellä erämaata. Koko alkuviikko ei säiden osalta ole ollut näin hieno, sillä olemme patikoineet niin auringon paisteessa kuin tuulessa ja sateessakin. Tiistaina satoi lähes koko päivän ajoittain runsaastikin ja navakka luoteesta puhaltanut tuuli kasteli jonkin verran varustettamme nk. sadesuojista huolimatta – niin kutsutuista siksi, etten alun alkaenkaan ollut kovin luottavainen kyseisten suojien vedenpitävyyteen. Eniten sateesta taisivat kärsiä minun toinen kenkäni, joka oli päivän patikkaosuuden jälkeen niin märkä, että pohjallisesta irtosi vettä väentämällä, ja Tainan makuupussi. Nekin kuivuivat seuranneina aurinkoisina päivinä.

Nyt paistoi kuitenkin aurinko ja tuuli leppoisasti etelän suunnalta. Teltat pystyyn, lounasevää tullaan mahaan ja tutustumaan ympäristöön. Lounaan aikana kammille tuli myös Juha Hurme, teatteriesityksen

dramatisoija ja ohjaaja. Meneillään olevista projekteistaan hän kertoi mm., että ohjaustöiden lisäksi tekeillä on Suomen taiteesta kirja, jonka pitäisi valmistua ensi vuonna. Odotan sitä mielenkiinnolla. Kammin oveen hän naulasi ”teesinsä” – kulkuohjeet teatterivieraille.

Lisää väkeä tuli pikkuhiljaa, mutta kaikki kammilla käyneet eivät kuitenkaan jääneet kulttuurista seuraamaan, muuankin matkaa jatkava jorahti vain lyhyesti, ettei teatteri kuulu suunnitelmaan. Meillä se kuului ja oli varsinainen syy siihen, miksi olimme liikkeellä juuri nyt.

Varttia vaille kuusi oli määrä lähteä Hurmeen ohjaamana noin kilometrin päässä olevalle teatterille. Väkeä kertyi paikalle reilu parikymmentä ja Juha kertoi teatterilla olevan jo toisen mokoman kulttuurin ystäviä. Hän kertoi aikaisempina iltoina vieraita olleen 40-50 / ilta sekä edelliskesien katsojamääristä: Hannukurussa noin 300 ja Ravadaksella 400. Akukammille hän arveli viikon aikana tulevan kolmisen sataa katsojaa – ei hullumpi määrä ottaen huomioon, että vähintään kaksi päivää on taivallettava tien varresta paikalle päästäkseen.

Varsin mukavasti väkeä kertyikin katsoon, jona toimi sopivasti nouseva rinne,

josta löytyi jokaiselle mukava istuinpaikka. Aluksi katsojia opastettiin siirtymään niin, että rinteessä oleva tolppa olisi katsomon ’keskikäytävän’ kohdalla. Tanjan kanssa valitsimme paikkamme vasemmasta reunasta, Esa etupenkistä. Hyvin näki ja kuuli reunemmaltakin!

Tämän vuotinen esitys on kolmas osa Juha Hurmeen ohjaamasta ja ideoimasta Operaatio Paulaharju -esityssarjasta. Esitykset perustuvat Samuli Paulaharjun teokseen *’Tunturien yöpuolta’*, josta Hurme on työstänyt tänä vuonna esitettäväksi oopperana tarinan *’Suongil, suuri noita’*. Se on Petra Poutasen säveltämä ja Hurmeen dramatisoima ja ohjaama kansanooppera. Sen kyljessä toisena osana on aikaisempinakin vuosina esitetty tarina *’Niilas Saaran kiroissa’*. Esitellessään illan ohjelmaa Hurme kertoi halunneensa näyttelijöiksi laulutaitoisia esiintyjiä, koska kysymyksessä oli ooppera. Operaatio Paulaharju on alun perin suunniteltu viiden vuoden projektiksi, mutta Hurme arveli sen venyvän jopa kymmenen vuoden ponnistukseksi. Lisätietoa Operaatio Paulaharjusta löytyy osoitteesta *”www.operaatiopaulaharju.fi”*.

Teatteriesitys oli huikean vaikuttava sekä dramatisoinnin, esittäjien paneutumisen että inspiroivan miljööän vuoksi – olihan ympärillä upea lappilaisen erämaan jänkä ja tunturit! Erityisen vaikutuksen minuun tekivät muutamat lauluosuudet – Hurme oli onnistunut saamaan mukaan upeita laulutaitoisia näyttelijöitä. Näki, että erityisesti kansanoopperan dramatisointiin ja esityksiin oli paneuduttu huolella eikä Niilas Saaran kiroissakaan ollut moitteen sijaa. Esityksen kesto – hieman vajaa tunti – oli varsin sopiva ja meitä onnisti vielä

siksikin, että aurinko paistoi ja tuulikin jäi tunturin toiselle puolelle. Olin varautunut lämpimin vaattein untuvatakkia myöten, mutta teatteriin kävellessä oli tullut jo sopiva hiki ja katsomossa tarkeni hyvin paitahihasillaankin.

Esityksen jälkeen muuan katsoja kertoi laskeneensa katsojien määrä: 49 katsojaa! Jo päivällä Hurme oli kertonut, että kävijöiden joukossa on useita katsojia – ehkäpä jopa viitisenkymmentä – jotka ovat nyt jo kolmatta kertaa vaeltaneet erämaahan kokeakseen ainutlaatuisen teatteriesityksen. Saattaa olla, ettei tämä jää minullakaan viimeiseksi kerraksi, sillä ensi vuoden esityspaikka on jossain Sevettijärvi – Näätämö -seutuvilla ja kovasti Esan kanssa jo keskenään arvuutellimme esityspaikkaa. Ja vielä yksi mukava piirre: Esitykset ovat ilmaisia. Kainona toivomuksena tosin on, että näyttelijöille voi lahjoittaa tuoreita vihanneksia, mutta meidän reppuihimme niitä ei valitettavasti ehtinyt ja olisivatko ne olleet neljänviiden päivän patikoinnin jälkeen edes tuoreita!

Osa katsojista jäi 'teatteriin' sulattelemaan näkemäänsä, me sen sijaan kiirehdimme 'koteihimme' päivälliselle. Aurinkoisen ja heikkotuulisen sään ansiosta varusteet olivat kuivuneet hyvin ja jopa eilen vielä litimärkä kenkäni tuntui enää kostealta ja pohjallinen jopa kuivalta.

Loppumatka Sulaojalle olikin sitten polkukävelyä, ei sentään nykyään niin muodikasta juoksua. Kulkijoita oli matkalla sekä samaan että vastakkaiseen suuntaan. Luomosjärvellä (Luopmošjávrrit) teimme asennon ylen upealle paikalle Pyhäjärven (Basejávri) rannalla, Ruktajärven autiotu-

valla teimme vain päivällisen ja turisimme muiden matkaaajien kanssa teatterista ja muista kiinnostavista asioista pitäesämme sadetta kodan suojissa.

Sulaojalle (Suttasája) saavuimme hyvissä ajoin perjantai-iltapäivällä. Siihen päättyi Rajalta rajalle -projektiin kuuluva patikointiosuus. Valokuvien oton jälkeen jupitimme pikitietä pitkin noin kilometrin päässä olevalle Basijávrin rannalla tönöttävälle kodalle, jossa vietimme viimeisen yön ennen kotimatkaa. Lauantaina aamupäivällä Eskelisen pikalinja poimi meidät kyytiinsä. Heitimme sille hyvästit Ivalossa ja jatkoimme omalla kyydillä kohti Rovaniemeä.

Lopputaival ja suunnitelmia

Kulttuuripatikoinnin kuvasatoa voit katsella kuvagalleriasta osoitteessa www.puijonlatu.fi. Toinen Rajalta rajalle -projektin etappi oli tarkoitus toteuttaa muutama viikko myöhemmin patikoimalla Näätämöstä Nellimiin, mutta se siirtyi myöhempään ajankohtaan. Seuraava yritys on ensi kevättalvella, jolloin Esan kanssa on suunnitelmissa vetää ahkiota Näkkälästä tai Palojoelta Kilpisjärvelle. Aivan vähäinen tuo ponnistus ei olekaan, sillä kolme viikkoa olen arvellut siihen kuluvaan aikaan. Saapa nähdä, miten onnistumme! Suunnitelmissa ensi vuodelle on patikoida myös kesäkuussa Sulaojalta Angeliin ja syyskuussa viime syksynä peruuntunut Näätämö – Nellim -väli. Kesä- ja syyskuun etapit saattavat toteutua myös toisinpäin – seuraa Puijon Ladun tapahtumakalenteria.

Pekka

Teksti ja kuvat: Pekka Tikkanen

RETKIRUOKAA

Kuva: Martti Rissanen

Pääruokaa

Onnistuuko kinkkupizza trangialla? Kyllä. Sekin tuli koettua Risto Tommisen ohjauksella retkiruokakurssilla Pilpassa viime lokakuussa. Gourmet-retkien saloja oli opiskelemaisissa 10 latulaista.

Kuva: Tarja Lyyra

Jälkiruokaa

Retkiruokakurssin herkkua kauniisti aseteltuna.

Kuva: Heikki Väisänen

Retkiruokakurssilaiset testaavat loihittimia ruokia. Pöydän päässä ruokamestari Risto Tomminen.

Hello!

Saksalaiset sairaanhoitajaopiskelijat Anna ja Anita haravoivat syksyn värejä syys-talkoissa. Edellisellä viikolla he eksyivät vahingossa Pilppaan ja lämpimään saunaan. Mukavan kokemuksen he halusivat hyvittää työllään ja iloitsivat myös tulevasta talkoosaunasta. Parin kuukauden työharjoittelu on kohta ohi ja opinnot jatkuvat kotimaassa.

Teksti ja kuva Martti Rissanen

German nurse students Anna and Anita are raking the colours of the autumn at a yard work party. Previous week they accidentally found themselves in Pilppa and its warm sauna. The girls wanted to pay for the wonderful experience by work, and now they were also looking forward to the work party sauna. The internship of a couple of months is soon over for Anna and Anita and the studying will continue at their home country.

Translation by Jenni Hirvonen

Kuva: Risto Häyrinen

Karpaloretkeleläisiä Tiilikan kansallispuistossa, vasemmalla Pirkko Häyrinen ja Leena Lähi-
vaara, pöydän takana Lea Miettinen.

Kuva: Jorma Ikonen

Talviteloilla

Kuva: Irma Ikonen

Lauri Lehtinen ja Lea Piippo teatterissa tau-
olla. Annie Mestariampujassa ihastuttivat
erityisesti sirkuslaisten taitavat esitykset.

Kuva: Ensio Holopainen

Seitapahta kiinnostaa mystisyydellään
ylläksellä.

Kuva: Minna Halme

Kuka saapuukaan Pilpan majan pikkujou-
luun?

Kuva: Minna Halme

Pikkujou-
lu Pilpan
majalla
isännöi
Martti
Rissanen ja
emännöi
Marja
Hartkainen
Yhteisövil-
jelijöiden
edustajina.

Ensilumen hiihtoviikko Kiilopäällä

3.-10.12.2016

Ensilumi ja kaamos ovat Lapissa taianomaista aikaa. Luonto peittyi valkoisen lumihunnun alle ja maisema kietoutui siniseen hämärään. Tunnelma on unenomainen, jopa hieman epätodellinen. Va-loa riittää kaamoksen aikana vain muutamien tunnin ajan päivässä, mutta sekä aamurusko, niin kutsuttu ”keskipäivän aurinko” kuin iltaruskokin, ovat äärimmäisen kauniin värisiä, kuin vesiväreillä olisi käyty sivelemässä taivaanrantaa.

Nämä ovat päällimmäiset tunnelmani ensilumen hiihtoviikolta joulukuun alusta. Perinteisen retkiviikon ensikertalaisena voin sanoa, että kokemus oli hieno! Hiihtokauden avaus Kiilopään tunturimaisemissa hyvässä seurassa ja monenlaisissa olosuhteissa sai ajatukset mukavasti pois arkisesta aherruksesta.

Päiväretkiä teimme monenlaisia, niin porukalla kuin pienempinäkin partioina. Hienoin uusi tuttavuus oli reittien osalta Ruijanpolku, jota hiihdimme useampanakin päivänä, sekä etelään että pohjoiseen. Sen tuuliset tunturimaisemat sekä kumpuileva metsämaasto alkuperäisen merkintätavan mukaan puusin viitoin merkittynä johdattelivat jännittävään tuntuun historian läsnäolosta. Tämä käyttämämme reitti on Lapin tiettävästi vanhimman reitin, Ruijanreitin osa, joka on kulkenut Perämereltä Saariselän tunturialueen yli Jäämerelle eli Ruijan rannalle asti. Sitä käyttivät aikoinaan, ennen nykyisten teiden rakentamista muun muassa erilaiset

kauppiaat ja kalastajat. Nyt retkeilyreittinä palvelevan Ruijanpolun umpihankeen avattavan luontoladun autenttinen kokemus tunturiluonnon läheisyydestä nosti väistämättä onnellisen hymyn huulilleni – taipuneiden, lumen alle kuin veistoksina peittyneiden tunturikoivujen keskellä hiihtäessä tunsin olevani koko ajan luonnon omassa taidenäyttelyssä.

Hiihdon lisäksi oli iltaisin myös mukavaa oheishjelmaa, esimerkiksi savusauna hyvin virkistävän lämpöisine tunturipu-roineen, nojatuolimatkat Huippuvuorille ja K2-vuorelle Eeron ja hänen upeiden kuviensa ja videoidensa muodossa sekä tunnelmallista yhteislaulua Helenan ja harmonikan säestyksellä! Itsenäisyyspäivää pääsimme puolestaan viettämään runsaan juhlapäivällisen merkeissä, joka oli herkullinen, kuten ravintola Kiilopään ruoat joka päivä. Myös luonto järjesti meille omat iltaohjelmansa, sillä viikon aikana pääsimme ihailemaan öisen taivaan omaa valonäytelmää, revontulia, useampana iltana!

Kaiken kaikkiaan viikko oli todella onnistunut ja rentouttava. Nautin suuresti mahdollisuudesta päästä ulkoilemaan Lapin avarissa maisemissa, ja kokemaan kaamosajan omalaatuista tunnelmaa. Kiitos kaikille matkatovereille ja tervetuloa retkelle myös uudet innokkaat ulkoilijat, suosittelen!

Teksti ja kuva: Anniina Nousiainen, opiskelija 20v

Syyskesän vaellus Ruotsin suurtuntureilla – osa 2.

Tarfalan jäätikköjärvi

Vaellukseni ystäväni kanssa Abiskosta Nikkaluoktaan oli edennyt kertomuksen 1.-osassa 1,5 päivää Kungsledenin pitkin, kunnes poikkesimme Alisjärven kohdalta Vistasjoen alkulähteille, jokilaakson alkuun. Kesäinen keli ja yhä jylhistyvät maisemat olivat hellineet, mutta kenkärikko pysäytti kaksikon Vistasstugalle, jossa pohjat saatiin liimattua takaisin ja matka jatkui.

Kuljimme Vistasvagin vartta sen itäpuolella kulkevaa polkua joen yhä kasvaessa vierellämme. Ylitimme vuolaan kosken siltaa pitkin, tarkoituksena oli erkaantua Nikkaluoktan suuntaan viedä jokilaaksoa myötäilevältä polulta ja nousta ylös tuntureille ja oikoa ylänkömaastossa Tarfalan laaksoon. Reitti oli merkattu karttaan, muttei maastoon. Reissusuunnitelmana oli edetä alkutaipaleen Suomen Lappi-tyyppisistä maisemista Kebnekaisien vuoristomaisemiin, mutta omaa rauhallisempaa reittiä vilkkaan Kungsledenin sijaan.

Joen ylityksen jälkeen lähdimme hiekan väärään ilmansuuntaan viedä polkua, joka oli tienoon ainoa ja ylempänä tulimme risteyskohtaan, josta olisi voinut jatkaa myös länteen Unna Reaiddavaggin laaksoa pitkin pienelle stugalle tai vaikka Sälkastugornoille. Oma reittimme Njunnin päälle näytti selvältä, pää vain piti laittaa rinteen juurella takakenoon nähdäkseen, minne ollaan menossa. Söimme ensimmäisiä kypsiä mustikoita näin elokuun viimeisellä viikolla ylös noustessa. Ennen puurajaa pääsimme myös syksyyn, sillä pakkanaan oli käynyt puremassa koivuihin keltaista.

Navakka takatuuli työnsi Njunnin 500-metristä jyrkkää nousua ylöspäin. Välillä piti pysähdellä puuskuttamaan, mutta hitaasti nousimme pyöreälakisen tunturinhuipun päälle. Näimme ylängöllä järvet kuten pitkin ja kaarroimme kohti etelää, olisi päästävä kivrakkaharjanteen yli, jotta pääsisimme laskeutumaan Kaskavaggen yli viedä sillalle. Aiemmat

kulkijat olivat hakeneet omat reittinsä eikä polkua ollut, ylempänä kivikossa alkoi erottua vaeltajien kasaamia pieniä torneja. Päästyämme harjanteelle avautui maisema kauniiseen jokilaaksoon, jonka rinteet varsin jyrkkinäkin pudottavat alhaalla uomassa kuohuvaan koskeen. Nyt alle löytyi jo oikeaa polkuakin ja alamäki oli varsin miellyttävä laskeutua. Pidimme kunnon lounastauon ja tuumaustauon Kaskavaggen yli vievän sillan kupeessa, joka ei houkuttellut ylitykseen – vuolas virta alla ja notkuva pitkä silta korkealla sen yli. Kristan kengät olivat toimineet tähän asti, mutta rautalankaa repsotti katkeilleena eikä kenkiä uskaltanut riisua – jos niitä ei enää saisikaan jalkaan! Päätimme yksissä tuumin jatkaa iltaan saakka samoin kengin aina Tarfalan laaksoon. Telttanpaikkoja ei ylängöllä olisi ja toisaalta seuraavan päivän säästäkään ei ollut varmuutta näin korkealla – säätilat saattoivat vaihdella rajustikin.

Sillasta yli päästyämme ja tovin vastarinnettä ylös noustuamme näimme myös myrskysuojan tulorinteellä. Oli piiloutunut vain pienen kumpareen taakse, emmekä siksi olleet sitä tullessa nähneet. Taivalsimme edelleen ja länteen aukeavalla tasanteella tunturijärven äärellä oli pyramiditelttä pystyssä. Paikka oli askeisen sillan lisäksi yksi pohtimistamme yöpaikoista, jos olisi ollut pakko jäädä ylängölle yöpymään. Saimme hieman hakea polkua havaitaksemme, ettei sitä ole. Toisaalta tämä oli tiedossa, mutta aina olisi helpompi kivuta rakkakivikkoa jotain hyväksi havaittua reittiä. Kamera kuvasi vielä klippejä ”kymppiutusten kevennyksiin” ja iloista huumoria riitti. Siellä täällä näkyi pieniä kivikasoja ja muutamia itsekäin li-

säsin kimpaleen näkyvyyttä. Sitten tuntui viisaammalta keskittyä vain askeltamaan. Sauvojen lenkit eivät olleet käsissä kiinni – olkapäättään ei kannattanut teloa kaatuessa. Keli oli selkeä ja Darfålgaciär, Tarfalajäättikkö siinsi etuoikealla kaukana. Sen alapuolelta oli meidän määrä mennä. Hankalakulkuista loputonta rakkaa. Täällä ei telttaa saisi minnekään pystyyn, jos myrsky nousisi. Vuorilla keli voi vaihtua nopeasti kuin merellä. 1:100 000 -kartta oli täällä selkeällä kelillä hyvä suunnistaa. Kaukana olevia järviä ja maastonmuotoja saattoi käyttää hyväkseen. Sumulla kompassisuunnalla voisi kulkea tovin, mutta sitten olisi jäätävä paikoilleen.

Lähemmäs jäätikköä tullessamme havaitsimme olevamme hieman liian ylhäällä, kun tämän mittakaavan kartalla pienet maastonmuodot eivät erotu. Saimme laskeutua pienen kivisen ”nenän” alapuolitse ja kiertää lännen kautta noustaksemme taas ylöspäin. Juomani olivat loppuneet jo hyvän aikaa sitten, kun kuvittelin ylhäällä vettä juoksevan ja tähyilin toiveikkaasti sulamispurojen suuntaan. Vesi oli kuitenkin jäätikönlaidalla harmaansameaa, eikä houkuttanut juomaan. Kengät alkoivat irvistellä taas. Teippasimme ne viimeisillä teipeillä ja jatkoimme matkaa kylmän hätistäessä liikkeelle. Kekkosenstoppenin lähestyminen lämmitti mieltä. Samoin laskevan auringon säteiden tulviminen Kekkosenstoppenin ja Darfalcohkkan eteläisen huipun väliltä. Ei olisi enää pitkä matka. Kello oli jo lähempänä kahdeksaa illalla, mutta väsymykselle ei kannattanut antaa tilaa kylmenevässä illassa. Nousimme satulasta ylös ja maisema Tarfallan laakson yli Kebnekaisen suuntaan huimasi. Ylhäällä

edessämme oli pieni sääasema ja edessä pitkän jyrkän rinteén verran kaameaa kivikkoa. Etsin kännykkäni ja löysin kentän ensimmäistä kertaa tällä reissulla. Kotiin lähti tervehdykset reissun etenemisestä.

Laskeutuminen laaksoon kesti vain ikuisuuden, kun kivinen jyrkkä rinne luisui kenkien alla ja jokaiseen askeleeseen tuli keskittyä. Istuminen alas päästyä pienen puron äärellä vettä siemaillen tuntui taivaalliselta! Untuvatakki lämmitti mukavasti pakastuvassa illassa, kun kasattiin teltta ja trangiassa keittyi lohi, herkkutatit ja muusi. Lisukkeena kuivattu hirvenliha. Kotitekoinen herkuillallinen upposi nälkäisiin, ylhäällä oli menty ilta kahdella metwurstinäkkärillä ja Mars-patukalla lounaan jälkeen. Laakso oli unenomainen laskevan auringon valossa ja jäätikköjärveen laskeutuvat useat jäätikkövirrat lepäsivät vuorten rinteillä. Olimme väsyneitä ja tyytyväisiä. Oltiin päästy hyvin laakson suojaan.

5. päivä: Jäätikköjärviuintia ja lepoa

Aamulla heräsin aikaisin. Maa ja teltan katto olivat kuurassa! Auringonsäteet vilkuttivat ylhäällä huipuilla luvaten kirkasta päivää. Aamupalan jälkeen saimme seura, kun ylempänä sijaitsevasta toisesta ja lisäksemme ainoasta telttakunnasta tuli retkeilijä tiedustelemaan, onko meillä kaikki kunnossa. Edellisillan myöhäinen tulomme samaa reittiä ja samaa hankalaa alamäkeä tovia aiemmin oli saanut miettimään. Hätää ei ollut, tosin näillä kengillä ei Kebnekaiselle noustaisi. Lupopäivää vietettiin Tarfalan fjällstugalle suunnaten. Jututimme tupaisäntää, joka

kyseli menoamme Kebnekaiselle, sehän olisi kuin Helsinki! Hän viittoi kädellä lähempänä pohjoisessa sijaitsevan huipun suuntaan, jonne nousu olisi Tarfalan laaksosta lyhyempi kuin Kebnelle ja maisemat kuulemma hienommat. Tämä jäisi kuitenkin toiseen kertaan, koska päätimme pitää alkuperäissuunnitelmasta kiinni. Kävimme hyytävän kylmässä järvessä pulahtamassa ja päivän ehdittyä pitkälle iltapäivään lähdimme valumaan kohti Kebnekaise Fjällstationia. Sinne päästyämme tulimmekin melkoiseen telttakylään, emme olleet aiemmin täällä käyneet ja tämä ”pieni kylä” niin viihtyisä kuin olikin, oli pieni kulttuurishokki hiljaisuudessa kulkeneille. Yhteiskeittiö oli kätevä, mutta muistutti minua enemmän Interrailista kuin aiemmista lapinvaelluksistani. Napotimme pipot päässä kylmenevässä illassa terassilla, kun vieras retkeilijä tuli kysymään, olimmeko me NE naiset, jotka uivat jäätikköjärvessä. Nauroimme paikallisen puskaradion toimivan huomattavasti kännykkää paremmin! Tunturihotellin vuokrauspalvelusta löytyi kengät Kebnen huiputusta varten. Teltta pystytettiin tuulisessa illassa polunvarteen tunturinrinteeseen. Absidiin tavarointa heitellessä havaitsimme lykanneemme teltan juurikin jonkun puskapissipaikalle, mutta pikkuseikkojen ei annettu häitätä navakassa tuulessa, vaan oli päästävä nukkumaan kellon ollessa paljon.

6. päivä: Kebnekaiselle

Seuraavana aamuna heräsimme varhain suunnataksemme Kebnekaisen Sydtoppenille kävelijöille tarkoitettua reittiä pitkin. Taivas oli paksussa pilvessä ja vettä ripeksi. Alkutaival kävelysauvojen kera ja

pikkurepulla sujui vauhdikkaasti ja tuntui mukavalta kulkea ilman painoa. Lähtiesämme Duolbagornin ja Vieranvarrin välistä rinnettä ylöspäin havaitsimme valkoisia isoja säkkejä pitkin rinnettä ja kyltin, jossa kerrottiin norjalais-nepalilaisesta yhteistyöprojektista rappusten rakentamiseksi Kebnekaisan reitille. Kohta pipopäisiä iloisia työmiehiä oli jyrkässä rinteessä yläpuolellamme kiviportaiden teossa. Selvisi, että rappulaatat oli tuotu helikopterilla säkeissä ja tämä selitti näkemämme valkoiset pussit pitkin vuorenrinnettä. Raput tuettiin seinämään rautatolpin ja kivin. Pidimme ylösnous-

tessa evästaukoa kiven takana tuulen-suojassa. Ylemmän huipun, Vierranvarrin päällä näkymä oli kuin vaeltajien hautausmaalta, kivitorneja vaikka kuinka. Vielä jyrkkä lasku ennen viimeiselle huipulle nousua. Alamäki oli hankalampaa kulkea kuin ylöspäin. Pieni yhteisöllinen tunnelma valtasi myös mieltä. Kuulumis-

sia vaihdettiin toisten kulkijoiden kanssa ja toivoteltiin puolin ja toisin hyvää matkaa. Tulimme pitkän viimeisen nousun ylös vanhalle tuvalle. Joku oli raahannut maastopyöränkin sen kupeeseen! Asia tuntuu huonolta vitsiltä, niin vaikea sitä olisi täältä pois viedä. Ennen lumirajaa jouduimme sumuun, kuljimme lumeen tallattuja polkuja Sydtoppenin viimeisen jyrkän nousun juurelle. Täällähän oli suorastaan torikokous! Maisema onnellisesti valkeassa maidossa estämässä näkymää alaspäin, sillä se kertoisi, että kaatuminen voisi pudottaa varomattoman retkeilijän satoja metrejä alaspäin. Jääpiikkejä meillä ei ollut. Olimme sopineet edellispäivänä, että menemme sinne asti minne turvallista ja loput saavat jäädä. Ylös oli viritetty köysi, josta oli helppo pitää kiinni, mutta se olikin eiliseltä, eikä siihen voinut luottaa. Sauvojen piikit purivat hyvin ja kapusimme ylöspäin. Ylöspäästyä, tai muutama metri ennen huippua, ihmiset parveilivat edestakaisin. Saimme osuman kääntyvän retkeilijän isosta repusta harjanteella seisoessamme ja totesimme turvallisimmaksi laskeutua varovasti alas turvallisille vesille. Loppupäivä sujui Fjällstationille kävellessä ja sää hiukan parani. Katselimme tulessa leikkiviä kulkijoihin tottuneita korppeja ja ihmettelimme alhaalla laaksossa näkyvää työmiesten pikkuruiselta näyttävää värikästä telttakylää. Korkeuserot huimasivat vatsanpohjaa ja jalat tuntuivat töitä tehneiltä. Fjällstationilla kokkasimme päivällisen ja kasasimme leirin. Halusimme hieman syjemmäs yöksi ja muutaman kilometrin kävelyn jälkeen löytyi sopiva suojainen paikka koivujen katveesta. Kylmä tunturipurokin löytyi käsipohjaa uimiselle.

7. päivä: Nikkaluoktaan

Viimeinen kulkupäivä. Varusteet kuivuivat kiirettä aamuauringossa ja kuuntelimme aamupäivän vilkasta helikopteriliikennettä Nikkaluoktan ja Kebnekaise Fjällstationin välillä. Kävelimme leppoisasti aina kylän lähellä olevaan venerantaan asti, jossa on paikallisen saamelaissuvun uusi ravintola. Poroburgeri ja kylmäsavulohi uunijuustolla maistuvat. Nikkaluoktan leirintäalueella pääsimme saunaan ja pimenevään iltaan kyhäsimme nuotion yhdessä tanskalaisen vaeltajakaksikon kanssa ja kertosimme vaellusviikon kuulumisia. Samat syyt vetävät tunturiin niin Savosta kuin etelästäkin! Viimeisenä reissuaamuna kävimme katsomassa Nikkaluoktan kaunista kappelia ja hyppäsimme maittavan aamiaisen jälkeen Kiirunaan vievään aamupäivän bussiin.

Kuva: Krista Joona

Teipatut vaelluskengät

Sormi piirtää uusia reittejä kartalle, mutta ylängöllä oleva vaikeakulkuinen rakka ei niinkään houkuta eivätkä suuret korkeuserot rinkka selässä (huiputukset päivärepulla mieluummin), vaan tämän alueen kauniit jokilaaksot, joita jää koluttavaksi vaikka kuinka. Kenkärikko kesken mat-

kan muistutti siitä, miten kaikkeen tulee varautua. Korjaustarvikkeita oli mukana liian vähän, mm. ilmastointiteipin jätin grammaa viilattaessa eteisen pöydälle ja urheiluteippini loppui ensi tilassa kenkiä korjattaessa. Untuvataukotakki on kesävaelluksillakin ehdottoman hyvä, samoin pakkaselle lämmittävät untuvamakuupussit. Kakkoskengiksi valitsen jatkossa käveltävät kengät crocsien sijaan. GPS oli kännykässä ja siihen ladattuna open streetmap-kartta (wikipedian vastine kartoille, ilmainen seudun kartta), johon saa paikannuksen päälle ilman nettiä satelliiteista. GPS huonon näkyvyyden sattuessa on hyvä turvaväline. Mikään ei kuitenkaan korvaa kunnon karttaa, kompassia ja suunnistustaitoa. Kahden hengen seurue on haavoittuvaisempi kuin suurempi joukko, tämä on ainakin talvivaellusten osalta hyvä muistaa ja varusteiden tulee olla myrskynkestäviä myös kesäaikaan ylängöllä liikuttaessa. Takana kuitenkin 120 km säänsuosimaa kuvankaunista maisemaa, taivallusta loppukesän luonnosta alkavaan syksyyn ja kaksi onnellista kulkemisella ravittua vaeltajaa! Kiirunaan ei matka ole kummoinen Suomen puolelta ja sieltä on toimivat bussiyhteydet Nikkaluoktaan, jonka leirintäalueen tarjonta ansaitsee 10+ -arvosanan, niin maittava oli ruoka ja edullinen yöpyminen. Tekipä ystävällinen keittiöväki pyydettyäessä meille vielä pussillisen evästäkin kotimatkaa varten!

Teksti ja kuvat Helena Taivainen

MUUMIHIHTOKOULU LAPSILLE 2017

Puijon Latu järjestää Muumihihtokoulun helmikuussa 4-8 -vuotiaille lapsille. Hiihtokoulussa opetellaan hiihtoon liittyviä perusasioita hauskesti leikkien ja pelien avulla. Järjestämme opetuksen ryhmissä iän ja taitojen mukaan.

Ajankohta: la 18.2. klo 10-11.30 (4v), klo 12-14 (5-8v) Pesäpallostadionilla
su 19.2. klo 10-11.30 (4v), klo 12-14 (5-8v) Pesäpallostadionilla
la 25.2. klo 10-11.30 (4v), klo 12-14 (5-8v) Pesäpallostadionilla
su 26.2. klo 10-11.30 (4v), klo 12-14 (5-8v) Pesäpallostadionilla

Osallistumismaksu: 20 euroa / lapsi; maksu ensimmäisellä kerralla

Mukaan: säänmukainen vaatetus, omat huolletut sukset ja sauvat (nimettyinä), hiihtokoulun tauolla tarjotaan mehua ja keksejä.

Pakkasraja: -15 astetta

Tiedustelut ja ilmoittautumiset:

Kirsi Tuppurainen

puh. 040 707 8367

ks.tuppurainen(at)gmail.com

Kiilopäältä ei löytynyt majoitusta Puijon Ladun ruskaretkeläisille, mutta Laila ja Paula saivat Alakuijalan Pekalta hyvän vinkin: Äkäslompolossa on [Stenan Majat!](http://www.stena.net/) (<http://www.stena.net/>) Niinpä lauantai-aamuna 3. syyskuuta lähdimme Matka-Pekan autolla ajelemaan kohti Lappia, 26 matkustajaa 53 hengen autossa. Alakuijalathan tulivat omalla autolla.

Geokätköilijät aloittivat vauhdilla. Heti linja-auton pysähtyttyä Stenan pihaan tilasivat taksin ja hurauttivat tunturin toiselle puolelle reissun hotelli Saagassa olevaan miittiin ja takaisin. Ruokailun jälkeen alkoi lähikätköjen etsintä jalkaisin. Viikon aikana kolme ahkerinta kirjasi yhteensä 109 löytöä.

Menopäivän iltana saimme itse lämmitettää rantasaunan. Muina päivinä se odotti maastosta palaajia valmiiksi lämmitettyinä. Ranta näytti kartan mukaan Äkäsjoen 'umpisuoelta', mutta kun laskeutui laiturilta veteen tikapuita pitkin, niin tajusi olevansa aidossa lähteessä eli hetteessä. Vesi oli kirkasta ja k y l m ä ä.

Su 4.9.

Suurin osa ryhmästä lähti patikoimaan Kolmentunturinkierrosta. Mukana olleet pojat 2v ja 4v, MatkaPekka-fanit, pärjäsivät ihmeen hyvin. Ei kuulunut silloin eikä myöhemmin viikon aikana väninöitä eikä kitinöitä. Kerran vain isompi totesi, että nyt on kengässä kivi ja se varmaan pitäisi ottaa pois.

Linja-autossa oli meillä mukana kolme polkupyörää, ja paikallisesta urheiluliikkeestä niitä vuokrattiin lisää. Tavalliset 3-vaihteiset mummopyörät olivat suosituimmat, mutta eniten ihastusta herättivät paksurenkaiset läskipyörät.

Ulkoilureitin silta Äkäsjoen yli

Ma 5.9.

Matka Pekka vei ryhmän Totovaaraan tutustumaan Aakenustunturiin. Jätti pari kätköilijää vuokrapyörineen Saagan parkkipaikalle.

Kätköjen etsinnän lomassa he katselivat alla olevaa Ylläsjärven kylää ja kiikaroivat Kittilän suunnassa olevia tuulimyllyjä.

Ylläksen Maisematie lienee suunniteltu autoille, mutta myös pyöräilijä näkee ja kokee paljon. Päiväsaikaankin voi hyvin kuvitella, millainen on näkymä maisemavalonheittäjien valaisemana. Ruska ei vielä ollut parhaimmillaan, joten nähdäkseen värejä joutui polvistumaan.

Ti 6.9.

Kesänkijärvellä oli geokätköilymiitti. Samaan aikaan laavulle sattui kaksi koululaisryhmää. Olipa siinä kuukkelin kuvaajia - ja Pirunkurussa ohittajia.

Ke 7.9.

Auto vei porukan Äkäsmyllylle. Sieltä oli tarkoitus kävellä joen itäpuolta länsipuolella olevalle Elämänluukulle, mutta jo Äkässaivossa saatiin tieto, että Elämänluukun kohdalla ei ole siltaa. Kaikkien on tultava linja-autoon Peurakosken kohdalla! Kaksi kätköilijää ei totellut käskyä. Niinpä Elämänluukulla olevan kätkön logissa lukee:

"Äkäsmyllyltä polkuja pitkin. Joen ylitys kesäsiltaa pitkin sujui, mutta jatkossa piti riisua kengät ja housut. Kiitos kätköstä."

"Joesta ei pääse ihminen yli, sanottiin. No kätköilijä pääsee, mutta ei helpolla. Kiitos tästäkin."

To 8.9.

Monen mielestä Kuerlinkat (= paikka, missä rauhallisesti virtaileva Kuerjoki viihtyy viimeisellä kilometrillään) on Ylläksen viihtyisin paikka.

Toinen mielenkiintoinen paikka on Velhon Kota. Harvemmin siellä tulee käytyä kesällä, mutta nyt sinne mentiin takapihan kautta vanhaa metsäpolkua pitkin.

Kuukkeliä kookkaammat pois katolta!

Pe 9.9.

Viimeisenä päivänä jotkut kävivät Luontokeskus Kellokkaan tori- ja metsäpäivillä, toiset könysivät Varkaankurussa ja Kellosapulilla, ja kuka missäkin.

Viikosta jäi paljon muisteltavaa. Oman porukan ja talonväen lisäksi kohdattiin monia, hiljennettiin kappelissa ja riemuittiin liiterissä.

Riekonmarjoja

Teksti ja kuvat Ensio Holopainen

Syyskokouksen v. 2016 antia

*Syyskokouksen puheenjohtaja Laura Lehtonen
ja sihteeri Kirsi Tuppurainen.*

Marraskuun kokous 3.11.2016 alkoi herkullisen tarjoilun ja vapaan seurustelun merkeissä, kunnes puheenjohtajaksi valittiin Laura Lehtonen aloitti virallisen osuuden. Paikalla oli 17 jäsentä.

Hallitus oli tehnyt sellaisen esityslistan, että suuriin muutoksiin ei tullut tarvetta. Puheenjohtaja kopautti päätökset nuijalla pöytään napakasti. Hallitukseen tuli yksi henkilövaihdos: ansiokkaasti pitkään aktiivina ollut Martti Rissanen jäi pois ja hänen tilalleen valittiin Niina Toivanen. Jäsenmaksujen pienet korotukset selittyvät Suomen Ladun maksujen korotuksilla. Pilpan ulkoilukahvion myynti on avainasemassa yhdistyksen taloudessa. Talousarvio jää toteutuessaan plussalle.

Toiminta on ollut vilkasta niin paikallisesti kuin alueellisestikin. Verkostoituminen sisarjärjestöjen sekä Kuopion ja lähiympäristön liikunnan toimijoiden kanssa on antanut mahdollisuuksia laajentaa osallistumista erilaisiin tapahtumiin. Kiitosta saivat mm. tapahtumat Saaristopyöräily, Nuku yö ulkona ja Kuutamomelonta.

Melojille on kouluttautumassa uusia ohjaajia, kun harrastus on kiinnostanut yhä useampia. Pyöräilijät suunnittelevat retkeä Keski-Eurooppaan. Yhdessäviljelijät kehittävät toimintaansa myös kaikkien jäsenten iloksi ja hyödyksi.

Ensi vuoden valtakunnallinen teema *Suomi 100* tuo taas uusia yhteisiä toimintoja.

Koska tapahtumia on runsaasti, on hyvä seurata kotisivuja. Kaikilla tapahtumilla on vastuuhenkilö/-henkilöitä, joilta saa tarvittaessa lisätietoa. Kotisivuilla ja Facebook-sivuilla on ajankohtaisia asioita. Osallistukaa aktiivisesti!

Teksti ja kuva Irma Ikonen

SEURAA TAPAHTUMIA

www.puijonlatu.fi

www.pohjois-savo.fi/suomi100

www.suomenlatu.fi/tapahtumakalenteri

www.facebook.com/puijonlatu

Paksukainen lumella

Hyvää alkanutta pyöräilyvuotta latulaiset.

Syksy oli hyvää pyöräilyaikaa, vettä sateli harvaksen ja kun lunta satoi, niin maa peittyi kerralla pehmeään peitteeseen. Odottelinkin lumentuloa, jotta pääsen kokeilemaan Paksukaisen kulkua lumisella tiellä. Olen erittäin tyytyväinen läskipyörän ominaisuuksiin talvikelissä. Muhkuraiseksi polkeutuneella pyörätieillä on joustavaa ajella matalapaineisella renkaalla, pito on hyvä ja pyörä rullaa hämmästyttävän hyvin. Työmatka taittuu samaa vauhtia kuin kesällä. Aiemmin nastarenkaisella hybridillä ajoaikaan tuli noin kymmenen minuuttia talvilisää 10 km:n matkalla, mutta Paksukainen kulkee kiemurtelematta sohjoisella ja auraamattomallakin tiellä.

Pari kertaa pyöräilevät pojat ovat huikanneet ajaessani ohi: ”siisti pyörä ja nice bike”, pysäyttipä utelias autoilijakin minut ja halusi tutustua pyörään ja koeajettuun oli yllättynyt positiivisesti sen keveyteen. Jatkaessamme jutustelua paljastui

hän pyöräilijäksi, jonka tapasimme viime-kesäisellä Saariston rengastiellä. Pyöräili perheensä kanssa ja polki perässään rakentamaansa peräkärryä.

Suosittelen kokeilemaan läskipyörää. Sillä ajaminen on hauskaa, aivan kuin pyöräilyn olisi löytänyt uudelleen.

Kesän pyöräilykalenteriin on varmistunut jo yksi retki. Yhteistyö Joensuun Ladun kanssa saa jatkoa. Arja Manninen Joensuun Ladusta on vastaavana järjestelijänä retkellä.

Muita retkiä lähikohteisiin, kuten teatteripyöräily ja jokunen lähikohde viikonloppuretkenä, näistä tietoa myöhemmin. Ehdotuksia otetaan vastaan ja uusia pyöräilyn ja kävelyn ystäviä toimintaan mukaan. Kerro jos sinulla on jokin mielenkiintoinen kohde tai haluaisit jotain uutta toimintaa pyöräily- ja kävelyjaostoon.

Pyöräilyterveisin Riitta

Kuva: Riitta Karhunen

PUIJON LATU RY:N KEVÄTKOKOUS

keskiviikkona 22.3.2017 alkaen

klo 18.00

Ravintola Lounas-Salongin kabinetissa (Kasarmikatu 12, Kuopio)

Sisäänkäynti Torikadun puolelta.

Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat.

Kahvitarjoilu. **Tervetuloa joukolla
päättämään!**

Hallitus

TAPAHTUMAKALENTERI - KEVÄT 2017

HUOM. Tapahtumatietoja tarkennetaan [www-sivuille: http://www.puijonlatu.fi/](http://www.puijonlatu.fi/)

TAMMIKUU 2017		
PVM	TAPAHTUMA	YHTEYSHENKILÖ
su 1.1.	Pilppa aukesi, s. 2	<i>Puijon Ladun puhelin, 040 537 8038</i>
su 1.1.- pe 31.3.	Melonnan harjoittelumahdollisuus uimahallissa, s.28	<i>Antti Luoranen, 040 539 4767 luoranen(at)luukku.com</i>
	Retkiluistelua olosuhteiden salliessa, s. 6	<i>Ensio Holopainen, 0400 191 053 ensio.holopainen(at)gmail.com</i>
	Laivon erälatu auki hiihtäjille	<i>Ensio Holopainen, 0400 191 053 ensio.holopainen(at)gmail.com</i>
HELMIKUU 2017		
la 4.2.	Ulkoilupäivä perheille	<i>Kirsi Tuppurainen, 040 707 8367 ks.tuppurainen(at)gmail.com</i>
la 18.2.- su 19.2. ja la 25.2.- su 26.2.	Muumihiihtokoulu s. 19	<i>Kirsi Tuppurainen, 040 707 8367 ks.tuppurainen(at)gmail.com</i>
MAALISKUU 2017		
la 4.3.- la 11.3.	Lapin hiihtoviikko Vuontis- pirtillä	<i>Ensio Holopainen, 0400 191 053 ensio.holopainen(at)gmail.com</i>
la 4.3.- su 5.3.	Reserviläisjotos Pilpan lähipiirissä, maja palvelee kantiinina. Maja auki normaalisti ulkoilijoille	<i>Puijon Ladun puhelin, 040 537 8038</i>
la 25.3.- su 26.3.	Umpihankihiihto	<i>Risto Häyrinen, 040 067 8833 risto.hayrinen(at)dnainet.net</i>
ke 22.3.	Puijon Ladun kevätkokous s. 23	<i>Puijon Ladun puhelin, 040 537 8038</i>
HUHTIKUU 2017		
huhti- toukokuu	Melonnan peruskurssit s. 28	<i>Pentti Hillukkala, 045 673 3430 pentti.hillukkala(at)gmail.com</i>

PVM	TAPAHTUMA	YHTEYSHENKILÖ
pe 7.4.	Tulevan kesän melontaretkien esittely	<i>Paavo Jaakkola, 0400 892 443 paavo.jaakkola(at)lehtikuusikko.fi</i>
la 1.4.- la 8.4.	Kilpisjärven hiihtoviikko	<i>Joensuun Latu, Hannu Melin 040 7735767 hannu.melin(at)gmail.com</i>
la 29.4.	Pilpan kevättalkoot	<i>Puijon Ladun puhelin, 040 537 8038</i>
TOUKOKUU 2017		
toukokuu	Metsämytys- ja mörrikoulut	<i>Kirsi Tuppurainen, 040 707 8367 ks.tuppurainen(at)gmail.com</i>
ke 3.5.- la 30.9.	Jäsensaatot Pilpassa keskiviikkona ja lauantaina	<i>Puijon Ladun puhelin, 040 537 8038</i>
la 20.5.	Pilpan kevättalkoot	<i>Puijon Ladun puhelin, 040 537 8038</i>
la 20.5.	Suomi 100. Pyöräillen Pilppaan ja talviturkin heitto Kallaveteen	<i>Puijon Ladun puhelin, 040 537 8038</i>
KESÄKUU 2017		
kesä-elokuu	Keskiviikkomelonnat Pilpasta	<i>Pauli Tuovinen, 0400 668 324 pj46.tuovinen(at)gmail.com</i>
pe 2.6.	Kesäyön melonta	<i>Merja Örmälä, 044 290 2600 merja.ormala(at)gmail.com</i>
su 4.6.	Majavamelonta Virtasalmi	<i>Heikki Väisänen, 050 060 7780 heikki.vaisanen(at)uef.fi</i>
ma 5.6.- la 10.6.	Tour de Pielisen Karjala pyöräillen , s. 27	<i>Riitta Karhunen, 040 758 6844 rkarhunen(at)gmail.com</i>
ke 7.6.	Jäsenilta Pilpassa	<i>Puijon Ladun puhelin, 040 537 8038</i>
la 10.6.- pe 16.6.	Suomi Meloo tapahtuma Kuusamo-li	<i>Paavo Jaakkola, 0400 892 443 paavo.jaakkola(at)lehtikuusikko.fi</i>
pe 23.6.	Juhannusaaton sauna	<i>Puijon Ladun puhelin, 040 537 8038</i>
vk 17	Puijon Latulainen 2/2017 ilmestyy , s. 31	<i>Irma Ikonen, 0400 573 472 irmaikonen(at)hotmail.com</i>

Muksu matkassa

Vuoden 2016 viimeisinä tunteina hiihdimme jäällä vaimoni kanssa. Parista lämpöasteesta huolimatta punasi tuuli posket tehokkaasti. Mukana oli myös viisikukautinen poikamme Viljami. Katselimme yhdessä paljon hienompaa näytelmää, kuin sitä mitä parin tunnin kuluttua alkaisi, kun ihmiset ryhtyisivät syytämään rahaa taivaalle. Katselimme auringon painumista horisonttiin ja pilvien muuttumista punaisen sävyiseksi. Taustalla Puijon torni vartioi jäällä liikkuja.

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun vauva oli otettu matkaan. Vaimoni sanoikin meidän karanneen aina metsään, kun siihen oli tilaisuus. Koko syksyn ajan oli pientä ihmisenalkua kuljeteltu mukana kaikkialla, missä mekin olimme liikku-
neet. Kulkuvälineenä oli milloin kanto-
reppu iltarasteilla tai kärry polkupyörän
perässä. Viljami oli kuluttanut jo neljän
kansallispuiston pitkospuita ja samoillut
lähialueen marjapaikat sekä luontopolut.
Eihän se helppoa aina ole, mutta oikean-
laiset varusteet ja kärsivällinen asenne
auttavat. Joskus pääsisi varmasti helpom-
malla, kun kaksi ulkoilevaa ihmistä hoitai-
si ulkoilut ja urheilut erikseen, aina toisen
vahtiessa mukulaa. On kuitenkin jotain
kauniin alkukantaista siinä, kun liikutaan
yhdessä metsässä jo silmien ensiaukai-
susta asti.

Jotenkin olen toivonut, että poikani tun-
tisi nevalta puhaltavan tuulen ja kuulisi
kuinka koskien vedet iskevät kiviin. Toivo-
nut että jo pienestä pitäen hän haistaisi
metsän ja oppisi, että luonto ei ole se
paikka, mikä tuntuu elämässä vieraalle.
Kyllä me tiedämme, että hän katsoo vie-

lä maailmaa ymmärtämättömin silmin,
mutta silti jo ihmettelijän ilmeellä. Uskon
että sinne silmien taakse jää kaikilta ret-
kiltä jotain, joka sitten myöhemmin kan-
taa eteenpäin. Ehkä ne ovat niitä taitoja
ja kokemuksia, joita myöhemmin väite-
tään saaduksi jo äidinmaidossa.

On hienoa, että latulaisissa on vanhem-
pia, jotka ovat ottaneet muksuja retkil-
leen mukaan. Yhdessä vietetty aika alkaa
jo varhain ja on sitten nopeasti ohitse.
Toki ihminen tarvitsee aikaa yksin ja var-
sinkin luonto on paikka, jossa pitääkin
joskus olla ilman ketään kaksijalkaista
kuuntelijaa. Silti tuhatkaan älypuhelinta
ja vilkkuvaa näyttöä ei korvaa niitä hetkiä
kun tuijotimme yhdessä tuleen, ihan koko
perhe.

*Teksti ja kuvat Henry Grönholm, kolme-
kymppinen latulainen ja opettaja Kuopi-
osta*

Tour de Pielisen Karjala pyöräillen

5.-10.6.2017

Pyöräretki järjestetään Joensuun Ladun kanssa. Pyöräilemme vaihtuvissa Pielisen Karjalan maisemissa ja tutustumme alueella sijaitseviin monipuolisiin kulttuuri-kohteisiin. Reitti kulkee Joensuu - Koli - Nurmes - Lieksa - Eno - Joensuu - Valamo. Majoittuminen on paikallisissa eritasoisissa majoituspalveluja tarjoavissa kohteissa. Päivämatkat vaihtelevat 60-100 km, mutta leppoisaan tahtiin pyöräillen välimatkat tahtuvat vaivattomasti. Pyöräileminen ei vaadi erityisen kovaa kuntoa ja tavallinen, huollettu pyörä on riittävä. Tiedotteen mennessä painoon majoituskohteet eivät ole vielä varmoja. Seuraa ilmoittelua Ladun kotisivuilla. Lisätietoja ja ilmoittautuminen viimeistään 31.3.2017 mennessä: Riitta Karhunen, rkarhunen(at)gmail.com.

Loppukesän vaellus Hetan/Pöyrisjärven maisemissa viikoilla 33 – 34

Hetan, Näätämön ja Pöyrisjärven maisemilla aloitetaan. Voidaan pyörähtää pari päivää Norjan puolella ja käydä esim. Haltin huipulla. Jos aika riittää, palataan kotiin Angelin ja Karigasniemen kautta. Tehdään päiväretkiä ja yön yli retkiä (max 6 henkilöä). Majoittumiset teltoissa tai mökeissä tilanteen mukaan. Jos kiinnostuit - yhteydenotot ja alustavat ilmoittautumiset 31.03.2017 mennessä.

Yhteyshenkilö Lauri Lehtinen, p. 050 414 5011, sp. [lauri.lehtinen\(at\)pp.inet.fi](mailto:lauri.lehtinen(at)pp.inet.fi)

Kiinnostaako lähiretki Ilomantsissa kesäkuussa?

Retki kesäkuussa Ilomantsissa Susitaipaleella 4-5 arkipäivää itärajan tuntumassa joko viikolla 23 tai 24 (max 6 henkilöä). Päivämatkat noin 5 km, 10 km ja 15 km ja vaellus päättyy Möhkön kylään. Vierailu Petkeljärven kansallispuistossa on myös mahdollista. Muitakin lisävaihtoehtoja löytyy. Yöpymiset autiotuvissa tai niiden läheisyydessä teltoissa. Viimeisenä vaelluspäivänä tarjolla erityisen kaunista harju-maisemaa. Jos kiinnostuit - ota yhteyttä 31.03.2017 mennessä.

Yhteyshenkilö Lauri Lehtinen, p. 050 414 5011, sp. [lauri.lehtinen\(at\)pp.inet.fi](mailto:lauri.lehtinen(at)pp.inet.fi)

MELONTAA UIMAHALLISSA

UIMAHALLIHARJOITUKSET LAUANTAI-ILTAISIN

Puijon Ladun uimahalliharjoitukset jatkuvat Niiralan uimahallissa lauantai-iltaisin maaliskuun 2017 loppuun saakka. Uimahallissa harjoitellaan melontatekniikkaa ja -turvallisuutta sekä pelaillaan palloa. Ohjaajat ja kokeneemmat melojat opastavat aloittelijoita. **Ilmoittautuminen uimahallin eteisessä lauantaisin klo 18.** Avainhenkilö on avaamassa hallin ovea klo 18:10 saakka, joten tule paikalle ajoissa. Allasaika on klo 18:30 – 20:00.

Uimahalliharjoituksiin tarvitaan uima-asu ja 50 sentin kolikko vaatekaapin oveen. **Harjoituksiin ei tarvitse ilmoittautua**, mutta kannattaa tarkistaa netistä, että vuoro pidetään. Vuorojen peruutuksista ilmoitetaan nettisivuilla www.puijonlatu.fi ja melojien sähköpostilistalla. Lisätietoja: [luoranen\(at\)luukku.com](mailto:luoranen(at)luukku.com), tai puh. 040 539 4767.

MELONNAN PERUSKURSSIT, HUHTI-TOUKOKUU 2017

Opi melonnan perustiedot ja -taidot turvallisesti! Peruskurssi on hyvä tapa aloittaa melontaharrastus. Puijon Latu järjestää kaksi melonnan peruskurssia huhti-toukuussa 2017.

Molemmat kurssit alkavat teorialla ja harjoituksella **Niiralan uimahallissa la 22.4.2017 klo 16.**

Ensimmäisen ryhmän avovesiosuudet ovat **Pilpassa maanantai-iltoina 22.5. ja 29.5. klo 17:30 alkaen.**

Toisen ryhmän avovesiosuudet ovat **Pilpassa ti 23.5. ja ke 31.5. klo 17:30 alkaen.** Kursseilla on sama sisältö, joten voit valita, kumpaan ryhmään haluat osallistua.

Melontakurssien osallistujilta vaaditaan uimataito. Kurssimaksu Puijon Ladun jäsenille 55 euroa, muille 80 euroa/henkilö. Lisätiedot ja ilmoittautumiset: [pentti.hillukkala\(at\) gmail.com](mailto:pentti.hillukkala(at)gmail.com) tai puh. 045 673 3430. Ilmoita nimesi ja puhelinnumerosi, oletko Puijon Ladun jäsen, sekä haluaisitko osallistua ryhmään 1 vai 2.

Kuva: Antti Luoranen

TALKOOLAISEKSI ULKOILUKAHVIOON

Pilpan ulkoilukahvio on avannut ovensa 1.1.2017 ja on auki viikonloppuisin. Mikäli latutilanne on hyvä, pidämme kahviota auki päivittäin jo helmikuussa. Hiihtolomaviikoilla (vkot: 8 - 10) kahvio on auki joka päivä.

Voit varata myyntivuorosi jo nyt Karhusen Riitalta (rkarhunen(at)gmail.com tai 040 7586844 mielellään viestinä). Vapaat vuorot näet yhdistyksen www.sivuilla (www.puijonlatu.fi -> Yhteystiedot -> 'Latukahvion vuorolista 2017').

Ulkoilukahviossa talkoolaisena toiminen ei edellytä hygieniapassin suorittamista!

Kuva: Päivi Heikkinen

VUOKRATTAVAT RETKITAVARAT	Yhteyshenkilö	Puh.	Vrk (€)	Viikko (€)
Vaellusteltha, 3 hlöä	Veikko Saikkonen	050 548 4613	3	15
Vaellusteltat, 2 hlöä, 2 kpl	Veikko Saikkonen	050 548 4613	2	10
Rinkka	Veikko Saikkonen	050 548 4613	2	10
Ahkiot, 6 kpl	Risto Häyrinen	040 067 8833	4	20
Retki-/Eräsukset, 2 paria	Risto Häyrinen	040 067 8833	2	10
Trangia	Risto Häyrinen	040 067 8833	1	5
Lumikenkiä	Vesa Karhunen	040 027 5562	1,50	7
Kasviskuivuri	Vesa Karhunen	040 027 5562	1	5
Kuomuperäkärri	Vesa Karhunen	040 027 5562	10	40
Kävelysauvat	Vesa Karhunen	040 027 5562	1	4
Potkukelkat, 3 kpl	Vesa Karhunen	040 0275562	5 e/kerta	
Kanootit	Heikki Väisänen	050 060 0778	www-sivut	
Vuokrat maksetaan Puijon Latu ry:n tilille IBAN FI24 3636 3010 4504 76, BIC SBANFI22. Viestikenttään: vuokraaja, väline ja aika. Vuokraan lisätään toimitusmaksu 5 €, mikäli nouto ja palautus eivät tapahdu Pilpan aukioloaikoina.				

Puijon Latu HALLITUS 2017

Vesa Karhunen,
puheenjohtaja, Pilpan isäntä,
040 027 5562,
vek.karhunen(at)gmail.com

Kirsi Tuppurainen,
sihteeri, 040 707 8367,
ks.tuppurainen(at)gmail.com

Heikki Väisänen,
varapuheenjohtaja, varajäsen,
050 060 0778,
heikki.vaisanen(at)uef.fi

Veikko Saikkonen,
turvallisuusvastaava, 050 548 4613,
veikko_saikkonen(at)msn.com

Ensio Holopainen,
varajäsen, 040 019 1053,
ensio.holopainen(at)gmail.com

Markku Hynninen,
040 027 5278, markku(at)hynninen.fi

Tarja Lyyra,
050 420 0574, tarja.lyyra(at)gsk.com

Laila Mujunen,
040 745 7881,
laila.mujunen(at)dnainternet.net

Paula Määttänen,
050 917 5440,
paula.maattanen(at)dnainternet.net

Niina Toivanen,
050 549 1503

Merja Örmälä,
044 290 2600, merja.ormala(at)gmail.
com

TOIMIKUNNAT 2017

Kävely- ja pyöräilytoimikunta
Koollekutsuja: Riitta Karhunen

Muut jäsenet:
Vesa Karhunen, Sanna Mattila, Heikki
Määttänen, Paula Määttänen, Jorma
Rissanen

Retkeily- ja hiihtotoimikunta
Koollekutsuja: Paula Määttänen

Muut jäsenet:
Ensio Holopainen, Risto Häyrinen,
Lauri Lehtinen, Laila Mujunen,
Veikko Saikkonen, Kirsi Tuppurainen

Majatoimikunta
Koollekutsuja: Vesa Karhunen
Muut jäsenet:
Mikael Halme, Ensio Holopainen,
Helena Kajanus, Riitta Karhunen
(Pilpan emäntä), Vesa Kosunen,
Kalevi Markkanen, Martti Rissanen,
Hannu Räsänen Pauli Tuovinen

Melontatoimikunta
Koollekutsuja: Paavo Jaakkola
Muut jäsenet:

Markku Hynninen, Tarja Lyyra,
Pauli Tuovinen, Heikki Väisänen

Perheliikuntatoimikunta
Koollekutsuja: Kirsi Tuppurainen
Muut jäsenet:
Vesa Karhunen, Paula Määttänen,
Vappu Palmu, Eija Rouhiainen

Tiedotustoimikunta
Koollekutsuja: Minna Halme
(tiedottaja)
Muut jäsenet:
Päivi Heikkinen, Ensio Holopainen,
Irma Ikonen, Paavo Jaakkola,
Riitta Karhunen, Vesa Karhunen,
Martti Rissanen, Timo Sylvänne

Seuraava Puijon Latulainen ilmestyy viikolla 17/2017

Toimita materiaalit 3.4.2017 mennessä Irma Ikoselle:
puh. 0400 573 472, [irmaikonen\(at\)hotmail.com](mailto:irmaikonen(at)hotmail.com)

Nautitaan talvesta!

Kuva: Jenni Hirvonen

Kuva: Jorma Ikonen

PARTIOAITTA

Kauppakeskus Matkus, Kuopio | Avoinna ark. 10–21, La 9–18, Su 12–18 | www.partioaitta.fi

Liity klubiin

ULKONA.PERILLÄ.

365 päivää vuodessa

**Suomen Latulaisille
jäsenalennus -10%
normaalihintaisista
tuotteista.**

**365
KLUBI**

365 Klubi on aktiivinen yhteisö kaikille suomalaisille ulkoilijoille.

Se tarjoaa jokaiselle jotakin, olit sitten lähimetsän 'tutkimusmatkailija' tai kokeneempi seikkailija. Jäsenenä pääset mukaan mielenkiintoisiin tapahtumiin kuten klubi-iltoihin ja saat ulkoilmailhmisten elämäntapalehden kotiisi postitettuna kolme kertaa vuodessa – veloitusetta. Käy tutustumassa, teemme yhdessä

myös hyvää tässä erilaisessa yhteisössä!

Liity mukaan! 365klubi.fi